

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

РЕКВИЕМ ЗА БЪЛГАРСКОТО СЕЛО

Любомир ДУХЛИНСКИ

Дойде превратът (или както предпочитате да го наричате) на 10 ноември 1989 г. Често съм си мислил – **защо се случи той?** Не можеше ли покроката, без такива разрушения. Без унищожаване на индустрията, селското стопанство, социалната сфера. И винаги съм стигал до извода, че всичко беше подготвено от „другарите“ на Тодор Живков в съгласителство и по поръчка на външни сили. Как иначе да си обясним, че основната парична маса от заемите, парите от приватизация и от други канали се насо-

чиха директно към джобовете на перестроечната номенклатура. Само че тя вече беше посипана с брашно като вълка, който с удоволствие би схрускал седемте козлета. Който от партийните лидери се оказа сравнително честен, почти веднага излетя зад борда. Може и така да е, може и да не е. За мен това е обяснението.

Спомнете си обясненията на Горбачов **защо продаде СССР**. Само че той даваше обясненията си пред аудитории в САЩ и западните страни, където го развеждаха като панаирджийска мечка да разправя колко лош бил социализмът и колко калпави държавните му ръководители. Е, получи си наградата – Нобелова награда за мир! Получи си и милиона. И млада жена му намериха. Само че получи и друга награда – руските хора дори не искаха да чуят да му отдадат последна почит в Москва. **Надявам се и с нашите да се случи така един ден, когато си тръгнат от този свят.**

В началото на 1990 година в общи линии схемата за разгромяване на България беше разработена. Указ 56 се подчини на пла-

Когато хлябът ни беше сладък...!

на „Ран-Ът“, който откри пътя за разграбването на икономиката на България. Започна реставрация на капитализма и то в най-дивата му и уродлива форма.

Националната стратегия „Ран-Ът“, или планът „Ран-Ът“,

е план за преход към пазарна икономика, изготвен в рамките на 6 месеца от Националната търговска камара на САЩ по молба на последното правителство на Народна република България (в лицето на Андрей Луканов), поръчан

през март 1990 г. Разбира се, към двамата мастити ликвидатори – Ричард Ран и Роналд Ът - бяха прикачени за фасон и група от 18 „специалисти“ от САЩ, както и 22 български, голяма част от тях функционери на БКП.

На стр. 2

НАЙ БОЛИ ДА ТЕ РИТНЕ КЪОСЕ ИЛИ БОС ЦИГАНИН

Поводът за тези редове е една отменена в последния момент конференция, която трябваше да се проведе на 3 април от 17 ч. в СУ „Св. Климент Охридски“. Няма да кажем, че я очаквахме с нетърпение, защото злото и без това бърза да се изяви. Особено когато е реч да обслужи чрез наемници една незаслужена неблагодарност.

Насловът на конференцията „Патология на едно честване“ навярно би въвел мнозина в заблуждение, но не и нас в „Нова Зора“, а както се оказа - и други, които

мислят като нас.

От трибуната на Народното събрание лидерът на ИИ Възраждане д-р Костадин Костадинов произнесе слово, което не бива в никакъв случай да остава само в стенографските протоколи на 49-ото народно събрание, защото е от особена важност. Д-р Костадин Костадинов не само заклея мерзката дейност на доказани отдавна отменници от правдата и истината, но постави и главния въпрос за несвършващите опити да бъде фалшифицирана и дегероизирана българската история.

Щяхме да бъдем изненадани, ако инициатор за това антибългарско сборище бе някой от по-нови-

те и недотам изявени платени наемници, маскирани като обективни изследователи на историческата истина. Но не би. Главен идеен организатор и този път се оказа Александър Къосев, „специалист по всичко“, както го определи д-р Костадинов. Същият Къосев, на когото принадлежи „научното“ заключение, че българският език бил изкуствено творение!...

Да си директор на културния център на най-старото и най-престижно учебно заведение и да организиращ мновекторен по своята същност форум на фалшификацията и лъжата, целящ да улчи собствения ти народ и държава в немислима вина и отговорност, не означа само, че си напълно завършен морален пораже-

нец и духовен еничар. Означаваше, че отдавна си заслужил и проклятието на буквите, с които се изписва

името ти. Впрочем народът отдавна е казал: *Най боли да те ритне къосе и бос циганин.*

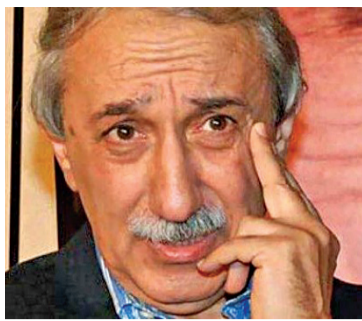

Тази бележка ни дава повод и за едно поздравление – на 1 април д-р Костадин Костадинов имаше рожден ден. Ние в „Нова Зора“ му пожелаваме много сили, здраве и търпение.

Коста, България заслужава да бъде защитавана от своите синове в тези трудни времена. В такива трудни времена се раждат силни мъже. Дерзай!

Чакалите няма да спрат на лаят, но България ще пребъде въпреки всичко.

Минчо Минчев

Кеворк Кеворкян

КУРНИК

Тия си вярват, че „сглобката“ е нещо като Хеопсовата пирамида - а тя си е един курник, нищо повече.

„Тия“ са кирчовци - но трябва да уточня, че това вече не е само компанията на самия ПростоКирчо, ами и ония, които неусетно се присъединиха към нея. Кирчовщината е заразна, веднъж прихванеш ли я, няма отгърване, потгъваш във веселието на глупацината.

Те вярват безусловно в себе си. Ние пък се оставихме глупостта да ни управлява и да ни назидава. Зимел казваше: „Хората са само два вида - глупави и лоши. Предпочитам лошите“. Трябва да се съгласим с него.

Не се стреснахме дори тогава, когато случайниците, които ни натрапваха, сякаш идваха от пансион за деца със забавено умствено развитие. Продължаваме да си мислим, че идиотите са ни по-удобни. Но и те си мислят същото за нас. Накрая се примиряваме и си казваме, че сме обречени вечно да ни залъгват. И дори не питахме, каква цена плащаме за това. Дресираниите нямат право на въпроси.

Има в нас някаква страст да бъдем използвани - и сме дяволски последователни в това отношение. Емерсън казва: „Глуравата последователност е кумирът на малките умове“. Знаем го - и въпреки това, нямаме намерение да се променяме.

Особено е обидно, че тъкмо такива като кирчовци ни използват.

Заради оцеляването на курника посегнаха дори на Конституцията - и то с такова дивно невежество, че тя вече е сери-

озно поругана. Скоро няма да успее да отбие от себе си позора. То си беше ясно още преди четири години, че някои хора се готвят да я опозорят. Накараха ни да повярваме, че аферата с двойното гражданство на ПростоКирчо е дребно провинение. Предпочетохме, както винаги, да пренебрегнем ясния знак.

Колкото повече се поамериканчваме, толкова повече се отдалечаваме от наистина ценното, което можем да научим от наследството на тази велика страна - такава ценност са думите, които приписват на Томас Джеферсън: „Да се предпазим от прегрешения чрез веригите на Конституцията“. **Веригите на Конституцията!**

А тук обикалят като чакали около мърша - това е за тях Конституцията. Целта им е да

Внушенията им безконтролно стигат до простолюдието - няма кой вече да им се опъне. Ония, които могат все още да го направят, предпочитат да убеждават „оракулите“ в собствената им ценност, за да им се харесат.

В книгата си „Огън и ярост“ Майкъл Улф разказва следната забавна история. Изпратили Сам Нънбърг да обяснява на Тръмп Конституцията. „Стигнах едва до Четвъртата поправка, когато той взе да дърпа с пръст долната си устна и да прави отегчени гримаси“ - разказва Нънбърг. Нашите власти няма да издържат и до четвъртия член на Конституцията ни.

Какво е святост, ако става дума за Конституцията на САЩ, разбираме от друг автор, който припомня Дело №12-2367, САЩ, срещу Анан Уейн Хауъл.

Това е курник, но курникът на Кирчо и Асен е някъде по островите.

отмъкнат нещо от нея, да преиначат друго, в крайна сметка - да я направят удобна за себе си.

Но и това не могат да го направят както трябва: едно, защото са неукни, и най-вече заради това, че кирчовщината свикна да вършее без истинска съпротива. Спокойно могат да се имат за арендатори на Омфалос - олтара в Делфи, смятан за пъпа на света.

За жалост те са достатъчно убедителни за немалко хора.

Хауъл не е подавал данъчна декларация близо две десетилетия - основната му защитна теза е, че 16-а поправка не е част от Конституцията, понеже не е била надлежно ратифицирана от нужния брой щатски законодатели, а държавният секретар /към 1913 година/ Филандър С. Нокс е фалшифицирал протоколите за ратификацията. Хауъл печели делото.

На стр. 11

ПРИЯТЕЛИТЕ

БЛАГА ДИМИТРОВА

Остават все по-малко.
Все по-същите.
Все по-старите.
Озъртам се. Здрачее.
Лъха хлад. Край мене -
сечище от гласове.
Ах, кой нахал нахлу
и разговора ни прекъсна
насред най-жадната ни дума?

Все по-малко.
Все по-няма ги.
А бяхме неразделни.
А бяхме НИЕ.
Изпращахме се до безкрай
и сякаш към безкрая.
Съзвездно заедно.
Размахани ръце -
света да прекроят.
Разрошени коси -
да преобърнат вятъра.
Неспирен спор.

Все по-малко.
Все по-кой?
Отидоха си първи най-
непримиримите.
Опазиха си вярата.
След тях - един
от взрива на сърцето.
След него - друг
не знам си по чия си грешка.
Най-беззащитният -
от собствената си ръка.

Все по-малко.
Все по-липсват.
А пък един от нас -
най-клетият,
заби в гърба ни нож,
върз ножа стъпи,
за да се катери
все по-нагоре...
Минаваме край него
без поглед,
без спомен,
без нас.

Остават все по-малко.
Все по-моите.
Къде сте? Живи ли сте?
Без вас все по-не мога.
Защо не се обаждате?
Не срещам по стъгдите
(където и да стъпвам)
самотните ви силуети,
но знам, че падат
прави срещу вятъра.

Все по-малко.
Все повече им вярвам.
Все повече
на все по-малко.

КОНЦЕРТ НА МАЙСТОРА НА КИТАРАТА

На 9 май т. г. се изпълват 100 г. от рождението на Булат Окуджава, един от най-изявените творци от близко минало.

Поет, писател, композитор и невероятен изпълнител на своите незабравими за милиони хора песни, Булат Шалвович почина на 12 юни 1997 г., но и до днес има много почитатели по света.

Един от най-безспорните последователи на неговото умение да общува с публиката е бардът с китара Милен Тотев от Ловеч.

Милен Тотев

Майсторът на седемте струни и проникновен изпълнител на песните на Окуджава, през тази година той отбелязва и 50-годишнината от своята творческа и сценична дейност.

На 18 април т. г., четвъртък, в Голямата зала на Руския културен център в София, ул. Шипка 34, Милен Тотев ще зарадва обичащите песни на Окуджава с финален безплатен концерт от поредицата „100 години Булат Окуджава“. Начало 19 ч.

к 100-летию
Булата Окуджава

КОНЦЕРТ
Милен Тотев

18
АПРЕЛЯ
19:00
Большой зал

ВОЗЬМЕМСЯ ЗА РУКИ, ДРУЗЬЯ,
ЧТОБ НЕ ПРОПАСТЬ ПОДИНОЧКЕ

Булат Окуджава

100-летию Булата Окуджава